

Jäätyneet kyynleet poskillasi saavat minunkin silmäni huurustumaan. Poskiesi puna saa minut häkeltymään ja harmaiden silmiesi voimattomuus ihmettelemään. Ja kun käännyt ja katsot minua, saat minut tuntemaan itseni syylliseksi, vaikka sitä en ole. Näen ilman jota hengität, kuulen laulun joka sisälläsi soi. Tunnen sydämesi sykkeen omassani, vaikkeivat ne enää ole yhtä. Tunnen sielusi ensilennon rinnassasi - omani on jo pakomatalla. Haistan vapauden tahdon hattaraisissa hiuksissasi, aistin valavalheet värittömissä silmissäsi. Pysähdyn ajattelemaan, kuinka päädyimme tähän hetkeen. Tähän verta vuotavaan auringonlaskuun, tähän kummalliseen vuoreнкуpeeseen, tähän väärään aikaan joka lensi jo pois. Mutta me olemme yhdessä ja elossa, mikä saa minut vähintäänkin huumaantumaan. Ruoho tuoksu makealle, vesipisarot vihreässä kertovat toivosta. Kun käteni koskettavat omaasi, sinä kysyt korskeasti, kuinka löysin sinut. Enkä minä tiedä, en todella osaa vastata. Eivätkä sanani kulje, vaikka rukoilisin niitä. Meidän rakkautemme oli kuin aamukaste, hento ja heikko, katoava ja jälleen palaava, kevyt mutta voimakas. Ja silti niin häilyväinen. Omaksi yllätyksekseni minä tahdon suudella, vaikka väärä kukoistaa huulissasi ja sieltä lipsahtavista sanoistasi. Silti sisälläni polttaa, vaikka oletkin kirpeän pohjoisilman uhri: niin kylmä väreilevältä iholtasi, mutta myös niin kylmä sydämestäsi ja sisuksestasi. Ja kun aamuaurinko jälleen itkee verta punaisen väreissä ja sinä revit jäiset kyynleet irti poskiltasi, minä sanon viimeisen kerran rakastavani sinua. Etkä sinä vastaa samoin, sillä et halua enää tehdä väärin. Valhe on rikos, tuomioon johtava virhe. Ja sinä et tee sitä toiste, kuten lupasit ikuisuuksia sitten. Sinä jäät katselemaan lumenvälkeää huntupukuani hämilläsi kauneudestani, vaikka tahtoisit sanoa minun rumuuteni estävän hengittämästä. Ja kun käännän sinulle selkäni ja menen, sinä huudat. Ja jäädytät tuskasi voimin uudelleen poskillesi valuvat kyynelhelmet. Huudat nimeäni, vaikka en kuule, sinä tiedät minun olevan kuuro puheillesi. Ja sinä laulat minun kauneudestani, vaikka tahtoisitkin sanoa tukehtuvasti alastoman vartaloni epätäydellisyyksiin. Mutta sinä laulat kuuroille korville, jotka työntävät pois suloisen melodiasi ja turmelevat sen käskystäni. Sillä luuletko minun sallivan sinun silmiesi seuran ja myöntyvän sinun pahojen kättesi himoille? Ehei, rakkaani. Sinä laulat kuuroille korville, suutelet suljettuja huulia ja yrität liu'uttaa käsiäsi pitkin kiellettyä ihoa. Sinä yrität hoputtaa raajarikkoa juoksemaan ja sinä yrität kertoa sokealle, miten kaunis aurinko on laskeutunut. Ja sinä et ymmärrä, että vaikka koko maailma lankeaisi polvilleen sinun edessäsi ja vaikka valtamerten hyiset jäät sulaisivat sinun kosketuksestasi, minä en tahtoisi koskaan enää olla sinun prinsessasi.